

BIBELSK

TRO

2

/2018

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

27. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Følgende av Golgataverket
- Påsketoner – av en himmelsanger
- Kristus led for verdens synder

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, Sivilingeniør John Peder Samdal, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Følgende av golgataverket	
<i>Av Eivind Gjerde</i>	4
Jesus døde for oss	
<i>Av Hans Erik Nissen</i>	5
Påsketoner – av en himmelsanger	
<i>Av Gunnar Holth</i>	6
Jesu bønn i Getsemane (Matt 26,36-45)	
<i>Av Ottar Endresen</i>	10
De korsfestet herlighetens Herre	
<i>Av Kjell Dahlene.</i>	13
Stedfortreder og forsoner	
<i>Av Carl Fr. Wisløff</i>	15
Takk for din tunge soningsvei	
<i>Av Olav Nergård</i>	16
Det er fullbrakt	
<i>Av Johan Lunde</i>	16
Kristus led for verdens synder	
<i>Av Olav Hermod Kydland</i>	18
Jesus måtte dø	
<i>Av Gudmund Vinskei</i>	20
”Som han opsto, skal vi opstå”	
<i>Av Karl K. Riis</i>	21
Israel preker i påsken	
<i>Av Ole Andersen</i>	22
Jesus Kristus - yppersteprest etter Melkisediks vis	
<i>Av Eivind Gjerde</i>	23
Påske i terrorens tid	
<i>Av Kjell Skartveit</i>	27

Takk, Fader, at du var så god

Takk, Fader, at du var så god
Mot Adams falne ætt
Du frelste oss ved Lammets blod
Og gav oss barnerett.
Deg priser nå hvert åndedrag,
Hvert sukk og hjerteslag.
Guds Lam, for all den kval du led.
Takk, takk i evighet!

(Hans Adolph Brorson 1765. Nr 665 v. 4 i Sangboken)

Neste nummer kommer i mai 2018.

Følgene av Golgataverket

AV EIVIND GJERDE

Langfredag var Jesus Kristi store lidelsesdag da han sonet all verdens synd under Gud Faders evige dom. Samtidig var langfredag den store gledesdagen. Den dagen ble himmelen åpnet for fortapte syndere. Forhenget i tempelet som er bilde på Jesu kropp, revnet fra øverst til nederst. Veien inn til Det aller helligste ble åpnet for alle. Veien inn til Guds trone i himmelen er blitt åpen for hvem som helst som lar seg frelse ved troen på Jesus Kristus (Heb 10,19-20).

Det viktigste som skjedde på korset var at synden ble sonet. Det ble gitt ett offer for alle verdens synder. Syndens straff er det betalt for. Skylden og gjelden er utslettet. Men hvilke følger fikk det at Gud ble en forsonet Gud ved sin Sønnns offer? Vi ser kort på det. Følgene av frelsesverket kan vi få lys over ut fra bilder som er hentet fra kamparenaen, rettssalen, slave-markedet, tempelet og hjemmet.

Satan, døden og alle onde makter ble overvunnet

Guds og vår store motstander, Satan, ble overvunnet på Golgata. I sitt tilsynelatende nederlag, seiret Jesus Kristus for evig og alltid over ham: *«Han avvæpnet makten og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue idet han viste seg som seierherre over dem på korset.»* (Kol 2,15) Han seiret på korset over alle sine åndelige fiender og stilte dem fram i deres nederlag. Djevelen har tapt og vil snart i hast få sin evige og endelige dom i helvetet (Åp 20,10).

Dernest ble følgen av frelsesverket at du blir fri dine synder ved troen på Jesus Kristus.

Rettferdiggjort av tro

På grunn av frelsesverket kan alle syndere komme og få tilgitt alle sine synder ved troen på Jesus Kristus. Det som skjer for hvert menneske som kommer til Jesus for å bli frelst, er at Gud rettferdiggjør dette mennesket. Det menneske

har nå fått fred med Gud. Forholdet til Gud er i orden: *«Da vi nå er rettferdiggjort av tro, har vi fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus»* (Rom 5,1).

Begrepet å rettferdiggjøre kommer fra rettspråket. En domstol dømmer og sier: Du er frifunnet. Du får din rettferdiggjørelsesdom eller frifinnelsesdom. I bibelsk sammenheng betyr det at den synder som påkaller Jesu navn for å bli frelst, blir dømt rettferdig av Gud for den himmelske Høyesterett.

Dette er i grunnen en merkelig dom. Den skyldige dømmes fri, for det var en uskyldig som ble dømt som skyldig. Jesus var uskyldig, men han tok vår dom på seg på Golgata.

Kjøpt fri ved Hans blod

Våre synder gjorde også at vi ble skyldige for Gud. Vi fikk en ufattelig syndegjeld med oss inn i verden. Sett at vi kan sette en takst på denne gjelden. Vi setter 100 millioner kroner. Hadde du hatt 100 millioner kroner i gjeld som du hadde opparbeidet deg eller arvet fra dine foreldre, hadde du vært ille ute. Kreditorerne var ute etter deg. Du måtte betale den gjelden som du skyldte. Så kom det en og betalte for deg. Du er gjeldfri. Du ble fylt av en enorm takknemlighet til denne nådefulle personen.

Vi kan ta et annet eksempel. Sett at en mann var slave på denne tiden. En dag ble slaven solgt til en annen kjøper. Han betalte en høy pris for mannen og så sa han: Jeg har betalt prisen for deg og du er fri. Du er ingen noe skyldig. Du kan gå hvor du vil. Du er fri! Hvilken grunn til glede og takknemlighet ville ikke det være for den løskjøpte og mot den som kjøpte ham fri.

Slik taler også Bibelen om vår synd. Den binder oss og gjør oss til noen ufattelige skyldnere overfor Gud. Men Jesus Kristus kom for å kjøpe oss fri fra synden med sitt dyre blod:

«For det er ingen forskjell, alle har syndet

og står uten ære for Gud. Og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus». (Rom 3,22-24)

«Får da Sønnen frigjort dere blir dere virkelig fri» (Joh 8,36). Disse ordene viser den bibelske sannhet om frikjøpelsen: å bli kjøpt fri fra syndegjelden og syndens makt. Vi slutter ikke å synde som kristne, men syndens makt er prinsipielt brutt i oss som tror på Jesus. På dette grunnlaget kan vi seire over synder og fri oss fra deres makt over oss.

Frelst ved hans offer

Bibelen lærer også at Jesus bar seg selv fram som ett offer for våre synder. Jesus bød seg fram for å dø i stedet for oss som var skyldige til å dø. Bakgrunnen for det har vi i offerttjenesten i Det gamle testamentet. Denne tjenesten var knyttet til tabernaklet og senere i tempelet. Israelittene skulle bære fram ulike offer for Gud til renselse og tilgivelse for sine synder. De skulle ofre syndoffer og skyldoffer. Blodet fra offerdyret skulle da gjelde som soning for synden. Herren sa: «Jeg har gitt dere det (blodet) på alteret til å gjøre soning for deres sjeler.» (3 Mos 17,11) Hebreerbrevet i Det nye testamentet sier at disse ofrene ikke virkelig kunne ta bort synder, men at de bare var et bilde eller en skygge på det offer som skulle komme i framtiden (Heb 10,4). Dette offeret var Jesus selv. Om Jesu ene og fullkomne offer står det: «Men Jesus har båret fram ett eneste offer for

synder, og har deretter for alltid satt seg ved Guds høyre hånd....For med ett offer har han alltid gjort dem fullkomne som blir helliget» (Heb 10,12 og 14).

Det siste bildet er knyttet til livet i familien, i forholdet mellom mann og hustru.

Førlikt ved hans blod

Ordet for å forsone eller forlike på gresk er katalassein. Den allmenne eller ikke-teologiske betydningen av dette ordet er å forlike eller gjøre til venner igjen to mennesker som har vært fiender, eller ektepar som har hatt problemer. Synden skapte en motsetning mellom Gud og mennesker. Dette fiendskapet mellom Gud og menneske er nå borte. Jesus fjernet selve grunnen for motsetningen. Det skillet som reiste seg etter syndefallet i Eden hage, er revet ned ved Jesu blod: «Men alt dette er av Gud, han som forlikte oss med seg selv ved Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste. Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen.» (2 Kor 5,18-19)

Fiendskapet på grunn av synden er borte. Freden og harmonien er gjenopprettet.

La oss denne påskehøytiden fryde og glede oss over disse rike sannhetene! □

Jesus døde for oss

AV HANS ERIK NISSEN

«Men nå er Kristus oppstått fra de døde og er blitt førstegrøden av dem som er sovnet inn».

(1 Kor 15, 20)

Mange prøver å romantisere døden, men det de sier har ikke gjennomslagskraft. Det er noe i oss som gjør oss redde i møte med døden. Det gjør slutt på livet her. Det er som en dør som lukkes

for aldri å åpnes igjen. Slik oppleves døden.

Døden flyttet inn til oss sammen med synden. Fordi synden trengte gjennom til alle menneskene, gjorde også døden det. Ordet død har en uhyggelig dimensjon: Åndelig død, legemlig død og til slutt det som Guds ord kaller den annen død, som er ildsjøen.

Jesus er den eneste som kan bryte dødens realitet. Uten ham er en fortapt og uten mulighet for redning.

Men å være i Jesus vil si det samme som å være i «den førstefødte av de døde». Det er å ha del i livets oppstandelse.

Gud oppreiste Jesus fra de døde, og Jesus har brutt dødens brodd. Han er porten til det evige liv. Jesu oppstandelse har ikke bare en avgjørende betydning for ham selv. Den har det også for oss. Jesus oppsto som den første. Etter ham kommer alle dem som går i hans fotspor.

Jesus deler sin oppstandelse med deg. Den kraften som oppreiste ham, skal også oppreise deg som tror på ham. Gjennom troen har du del i ham.

Din naturlige reaksjon overfor døden innebærer en sannhet. Ja, døden er ennå mere forferdelig enn vi opplever den, for enhver som

lever uten Gud og uten håp i verden. Men for den som kjenner ham, som er oppstandelsen og livet, er døden en beseiret fiende. Dødens brodd er brutt av Jesus, vår seierherre. Han er den første som døden måtte gi slipp på, og gikk inn til det evige livet.

Men han er ikke den siste. Etter ham kommer en stor skare av frelste syndere. De er kledd i frelsens klær. De skal aldri mere dø, men leve og gjøre Herrens gjerninger.

Jesus er frestegrøden. Når du har tatt imot Jesus i ditt hjerte, da skal du en dag stå opp til evig liv. Den oppståtte frelser er en levende forsikring om det som venter deg, og alle andre som tror på ham.

Han gikk foran oss og vi som lever i troen på ham, følger etter.

(Oversatt fra dansk) □

Påsketoner – av en himmelsanger

AV GUNNAR HOLTH

Hvem var han?

På Fasankirkegården i København kan en se en ung prests grav.

Han døde i 1884 – bare vel 30 år gammel.

I sitt korte liv satte han dype spor. Presten het Johannes Levinsen. Han blir vel neppe regnet som en stor salmediker, men han har skrevet noen åndelige sanger av varig verdi.

Han begynte på latinskolen i Randers da han var 11 år. Her kom han i samme klasse som den senere så kjente danske dikter Alfred Ipsen, og de to ble snart venner. Ipsen skildrer Johannes Levinsen slik:

«En ren, smukk profil med en svakt bøyet nese, et stort kraftig kruset brunt hår, et par sterke gråblå øyne som kunne drømme, men som det også kunne glimte i som av opptrekkende vær med forsett og vilje».

Det fortelles ellers om Levinsen at han var arbeidsom, flink og handlekraftig med en sterk

rettferdighetssans. Både skolekamerater og lærere fikk respekt for ham.

Han ville bli dikter.

I 1871 reiste han til København for å studere teologi. På den tiden var han ikke en personlig kristen, men han hadde respekt for kristendommen og en viss «religiøs bakgrunn i følelseslivet». Det var ikke hans tanke å bli prest. Det var dikter han ville bli. Han hadde allerede skrevet mange dikt – særlig kjærlighetsdikt.

Åndelige kamptider.

På denne tiden var det åndelig storm i København. Jøden Georg Brandes hadde begynt å holde sine berømte forelesninger om europeisk litteratur. Sentrale begreper var darwinisme og vantro.

Brandes mente dette «friske» åndsvær burde

strømme inn og skaffe en renere luft i danske hjem.

Gamle begreper som tro og moral skulle sopes bort.. Mange unge lyttet med henrykkelse til disse «frihetstonene».

Levinsen med sitt åpne og mottagelige sinn kunne ikke unngå å bli påvirket av denne striden. Han hadde vondt av kirkens menn og deres kamp i denne tiden. Og han kunne ikke følge Brandes, slik hans venn, Ipsen, gjorde. Sannheten hadde overtaket i hans hjerte.

Teolog og huslærer.

I 1876 tok han eksamen i teologi. Han fikk beste karakter. Dette ble til stor glede for hans far, Lorents, som var prest. Johannes søkte ikke noen prestestilling. Han begynte å undervise privat i hebraisk – et språk han var svært glad i. Ellers tok han post som huslærer og reiste en del. Han var flere ganger i Frankrike. I Paris ville han se seg om, lære fransk og studere kunst og kirkeforhold. Han både så seg om, og hørte. Han ble ikke begeistret for den katolske kirke. Om denne uttaler han: «Vi kan ikke nok være Luther takknemlig for at han har lagt Guds rene ord på vårt bord og med kraftig og sikker hånd rensset den augiasstall som kaller seg katolske kirke».

(Augiasstall: Håpløst rot som det synes umulig å bringe orden i.)

Roser som visnet.

En av sangene Levinsen senere skrev, begynner slik: Meg bleknet alle roser.

Det er ingen tvil om at han med de roser som visnet mente de ungdomsdrømmer han hadde. Dikterdrømmen var én av disse roser. Bjørnstjerne Bjørnson var hans dikterideal. Til denne «store skald i Norges land» skrev han i sin ungdom et begeistret dikt. De første linjene lyder slik:

Du kalte fram den sol på ny som seir og dagskjær bringer,

rett som en ørn du steg mot sky med tro på dine vinger.

Bjørnson sendte Levinsen et vennlig brev som

svar, og da dikteren i 1871 var i København, fikk Levinsen den glede å være sammen med ham.

Men da Bjørnson i 1872 «forandret signaler», rystet kristendommens «støv» av sine føtter og begynte å fly på vantroens vinger, kunne Levinsen ikke lenger følge med, selv om dette var meget bittert for ham.

En enda større smerte var det nok likevel da en annen vakker rose visnet. Det var da hans kjære venn, Alfred Ipsen, slo lag med Brandes og deres veier for alltid skiltes.

Og nå i Paris bleknet enda flere roser. Drømmen om å bli noe stort i verden forsvant. Den evangeliske presten Eugène Bersier og hans forkynnelse fikk stor betydning for hans åndelige utvikling og for hans senere tjeneste i Guds rike.

Stadig dypere ned..

Da han kom hjem i 1879 fikk han mange kall og oppgaver. Gud fikk i denne tiden føre han dypere ned.

Han møtte enfoldige, kristne mennesker og fikk se og oppleve at det som Gud hadde skjult for de vise og forstandige, det hadde han åpenbart for disse enfoldige. Han forstod at livet i Gud ikke er en tankesak, men en hjertesak.

Han ble nå hovedstadsprest. Det var naturligvis stort. Men selv ble han ført ned i ydmykhetens dal. Oppgaven var stor og selv kjente han seg liten og fattig. Han fikk god kontakt med sine soknebarn.

Han var en hjertevennende personlighet og de fleste mennesker han kom i kontakt med ble glad i ham.

Men det brøt i sjelens dyp. For han ville så gjerne gi åndelig hjelp, men her kjente han seg så hjelpeløs og usikker.

Åndelig hjelp

Den største åndelige hjelp fikk Levinsen av den fromme tjenestejenten Marie Sørensen.

Under en samtale med henne om hvordan hun kom til troen og hvordan hun hadde det før den tiden, ble han klar over at Marie eide noe som han ikke hadde. Han lånte Scriveres «Sjeleskatt» av henne og studerte den grundig. Samtidig leste

han også Johann Arndts skrifter og Brorsons salmer.

At dette var en svær tid, forteller han selv i et dikt:

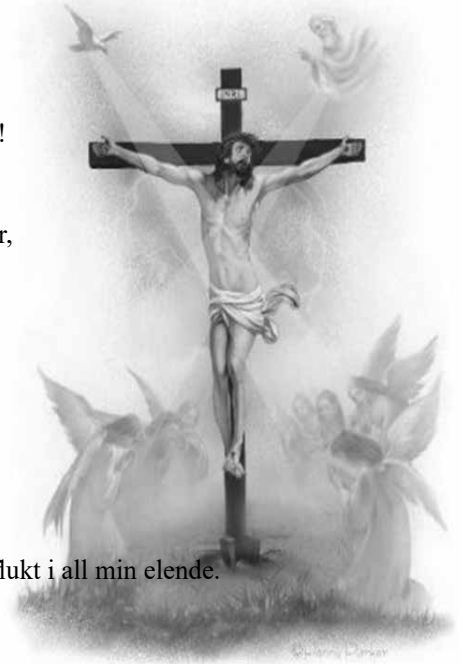
Meg vannet inntil sjelen steg, forferdet var min hu,
og dag og natt mitt hjerte skrek: Min Gud, forbarm deg nu!
Han kom ut av nøden. Han hadde fulgt Brorsons råd:

Akk, søker de lavere steder, i støvet for Frelseren greder,
så får I vår Jesus i tale, for rosene vokser i dale!
Nede i denne dalen hadde den yndigste rose
lukket seg opp for ham:

Meg bleknet alle roser, men én skjøt frem i knopp,
det var den Herre Jesus, hvor han seg lukket opp.
Fra nå av var Levinsens personlighet grepet.
Hele hans vesen er fylt av det nye livet og hans
diktergave er vakt til nytt liv. Hans oppgave er klar:

Om deg vil jeg vitne og åpent bekjenne at du er min tilflukt i all min elende.
Dette er de to siste linjene i sangen som siteres
nedenfor. Påsketonen, troens retning og vitne-
trang..

Sangen er forsiktig bearbeidet fra dansk. Vi
finner den i Sangboken fra 1957.

At du har meg elsket, det vet jeg så nøye,
det ser jeg jo ut av ditt bristende øye,
det leser jeg klart i de blodige hender,
det står i din side, hvor spydsticket brenner.

At du har meg elsket, det må jeg jo vite,
hvorfor skulle ellers du ynkelig lide,
hvis ikke du ville det åpent bekjenne,
at du er min tilflukt tross alt min elende.

Åndelig og legemlig omsorg.

Levinsen hadde dette sentrale budskapet til sin menighet: «Jesus mottar syndere. Jesus er synderes venn»!

Folket fikk Kristus malt for sine øyne som korsfestet.

Men la meg også føye til: Han sørget for folket

Akk, om jeg deg elsker, jeg vet ei så nøye,
dog står du, min skatt, meg bestandig for øye,
dog rekker jeg mot deg de bedende hender,
og hjertet i brystet meg underlig brenner.

Akk, om jeg deg elsker, hvor kan jeg det vite?
Dog vil i ditt samfunn så gjerne jeg lide,
om deg vil jeg vitne og åpent bekjenne
at du er min tilflukt i all min elende.

både åndelig og legemlig. Han ga bort både mat og klær, sko og støvler og annet. Han var stadig på farten til fattige hjem.

Og han var lykkelig når han om søndagskveldene kunne finne plass til et par hundre av sine venner i prestegården. Da fikk de mat både for sjel og legeme.

Ung – men åndelig moden.

Etter hvert ble hjemlengselstenen tydelig. Det vises særlig i de sangene han skriver. Dette er underlig, for Levinsen var en ung mann – under 30 år da han skrev sangene – og slett ikke syk eller motløs – tvert imot.

Ipsen, som har gitt ut en vakker biografi om Levinsen, forklarer dette slik:

«Det er som om han har vært bortrykket til den tredje himmel, og da han atter våkner er han fremmed på jorden, en pilgrim, som er grepet av den himmelske lengsel. Denne lengsel blir også grunntonen i hans forkynnelse. Det er som han føler avskjeden nær og avslutningen som forestående».

Pastor Poulsen sier det slik, og kanskje enda riktigere: «Dette må forstås ut fra hans gjerning, hans lykkelige gjerning og hans lykkelige liv med Gud. Han har smakt den tilkommende verdens krefter og han skjønner at har dråpene en sådan smak, hva livets strøm i Salems stad!»

«Himmelsangen».

Den siste sangen han skriver er godt kjent, også i Norge: Jeg går til himlen, der er mitt hjem.

Han er på reise, på reise mot det himmelske hjemmet!

«Himmelsangerens» avskjed og hjemlov.

Døden kom ganske plutselig og uventet. 16. søndag etter trefoldighet 1884 holdt han sin siste preken i sin menighet. Teksten var om enkens sønn i Nain og talen var en jublende lovsang om han som seiret over døden. Da Levinsen neste gang kom inn i den samme kirken, ble han båret inn i en kiste..

En voldsom blindtarmbetennelse endte hans liv. Smertene var forferdelige, og bare hans nærmeste var hos ham.

Siste dag han levde ba han sin bror Anton om

å skrive ned hans siste hilsen til menigheten. Med hviskende stemme dikterte han: «Kjære venner, å stå fast i den funne nåde og derutav stride troens gode strid, derom er det det gjelder, så skal vi nok komme hjem til Herren». Han sank så ned i putene.

«Å, Anton», kunne han hviske stille, «fortell meg det gamle budskap!» Og når han hadde hørt om sin Frelser, ropte han: «Jeg kommer, Herre Jesus! Jeg kommer!»

Hans siste bønn til sine slektninger og venner som var hos ham, var at de måtte la ham få være alene til slutt.

«Nå har jeg bare ett ønske igjen, og det er å få være alene sammen med Jesus – gå så alle sammen!»

Da de en halv times tid senere åpnet døra, hadde han lukket sine øyne for alltid.

«Himmelsangeren» var for evig hjemme!

Det fortelles fra denne tiden om to troende venner som møttes på gata.

“Christiansborg slott brenner», sa den ene.

«Det får være med slottet», svarte den andre, «men Johannes Levinsen er død».

Da brøt tårene fram hos dem begge.

Han ble begravd fra den kirken hvor han hadde hatt sitt egentlige virke. Hans far og et par andre prester talte til den tettpakkelede forsamlingen. Da de til slutt skulle synges Levinsens egen avskjeds-sang “Jeg går til himlen, der er mitt hjem”, da ble den mer hulket fram en sunget..

(Det meste av stoffet til denne artikkelen har jeg fra hymnologen Lars Aanestad.

Han var rektor på Hurdal Verk i min real-skoletid.) □

NB!

Husk å melde adresseforandring når du flytter!
Husk å oppgi fullstendig adresse!

Jesu bønn i Getsemane (Matt 26, 36-45)

AV OTTAR ENDRESEN

Getsemane, Gabbata og Golgata

Det er tre hebraiske stedsnavn som inngår i vår Herre og frelsers, Jesu Kristi lidelseshistorie: Getsemane, Gabbata og Golgata. Getsemane betyr oljepresse. Gabbata betyr steinlagt, og Golgata betyr hodskallestedet. På Golgata ble Jesus spottet og slått og fornædret, ble hengt på korset og oppgav ånden og døde. Gabbata var dommerstedet. Der ble Jesus forhørt, hudstrøket og overgitt til døden av Pontius Pilatus. I Getsemane slet han med dødsangst fordi han måtte drikke Guds vredes beger. Det er Getsemane vi har fått som tekst på denne første søndagen i fastetiden. «Så kom Jesus med dem til et sted som heter Getsemane».

På veien ned den bratte skråningen fra nattverdsalen mot Kedron dalen hadde Jesus begynt å forberede de elleve disiplene på det som lå foran dem denne natten.

«I natt kommer dere alle til å ta anstøt av meg. Det står skrevet: De skal slå hyrden og fårene skal bli spredt». Til den selvsikre Peter sa Jesus: «I natt før hanen galer, skal du fornekte meg tre ganger». Det kom til å bli en uutholdelig natt for selv den mest modige disippel. Denne natten skulle han bli forrådt av sin egen apostelkandidat, han som var en djevel i disippelham. Resten av disippelflokken skulle svikte ham og flykte da det gjaldt som mest.

Dette er bakteppet for Getsemane. Til daglig et sted hvor oliven ble knust til olje for lindring av legemlige sår. I denne natt var hagen det stedet på vår arme jord hvor frelserens sjel skulle bli knust til lindring for våre sjeler.

Om kvelden var arbeidet i olivenpressen stanset. Derfor var Getsemane ofte brukt av Jesus til hvile, kveldssamlinger og bønn under oliventrærne som omkranset oljepressen og som dekket det meste av Oljeberget.

Da kong David på sine eldre dager ble truet av sin egen sønn Absalon, gikk han sammen

med sine fortrolige livvakter den samme veien ned skråningen fra Jerusalem og over bekken Kedron. Forfulgt og dødsdømt. Denne natten er det Davids sønn, Jesus Kristus, som lider samme skjebne. Forfulgt av sine egne. Fiendenes time og mørkets makt er det som rår nå.

«... og han sa til disiplene: Sett dere her, mens jeg går dit bort for å be! Han tok med seg Peter og de to Sebedeus-sønnene...»

Jesus i Getsemane

Åtte av disiplene fikk beskjed om å sette seg ned for å hvile. Peter, Jakob og Johannes ble bedt om å være med Jesus et stykke lenger inn i hagen. Der ville han gå for å be. Han er preget av stundens alvor. Guds store gjerning til frelse ligger foran ham den nærmeste timen.

«...og sorg og angst kom over ham. Da sier han til dem: Min sjel er bedrøvet inntil døden!...»

I en slik befatning hadde disiplene aldri sett Mesteren før. Tidligere hadde de opplevd at han behersket alle mulige og umulige situasjoner. I Nasaret gikk han stille og rolig gjennom flokken som ville styrte ham utfor stupet. I stormen på Genesaretsjøen lå han rolig i båten og sov. Onde åndsmakter måtte flykte fra de besatte bare ved et ord av Herrens munn, ja til og med døden måtte vike for hans guddommelige befaling. Herre over dødens makt. Det var dette bildet de hadde av Mesteren. Men hva opplevde de nå? «Angst og forferdelse kom over ham». (Mark 14,33)

Det var begynnelsen på den smertefulle lidelsens vei som han hadde forutsagt. I hverdagens Getsemane ble olivenfrukter knust for å gi helse, lys og liv. Selv gikk Jesus inn i sitt Getsemane for å bli knust for oss, for å gi frelse, lys, liv, framtid og håp.

«Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom» (Jes 53,5).

Skriften skildrer Jesus når han forlater sine nærmeste disipler. Lengselsfullt ber han om deres støtte i bønner. «*Bli her og våk med meg. Og han slet seg fra dem, omtrent så langt som et steinkast*». (Luk 22,41). En allerede utpint og utmattet Menneskesønn opplevde i denne stund en gruffull sjeleangst over våre synder.

«*Og han gikk et lite stykke fram, falt på sitt ansikt og ba:*» Bønnekampen i Getsemane har begynt. Guds Sønn i menneskelig skikkelse ber til sin himmelske Far.

«*Far! Er det mulig, så la dette begeret gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som du vil*».

Jesu bønnekamp i Getsemane er delt i tre faser, parallelt med at disiplene sovner inn i tre omganger. Mens Jesus ba dem være sammen med ham i kampen, og på nytt og på nytt oppfordret dem til å våke og be for ikke å falle i fristelse, fant han dem igjen og igjen sovende. Makter dere ikke å våke en eneste time sammen med meg?

«*Han kommer tilbake til disiplene og finner dem sovende. Og han sier til Peter: Så var dere da ikke i stand til å våke én time med meg!*»

Nei, store og karslige ord hjelper ikke i frelsens sak. Han som nettopp hadde skrytt av at han ikke ville svikte Mesteren, om så alle de andre tok anstøt av ham, han som ville følge Jesus, om det så var i fengsel eller i døden, han var ikke i stand til å våke en time sammen med ham. På nytt lyder formaningens ord: «*Våk og be for at dere ikke må komme i fristelse! Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig. Så gikk han bort og ba for andre gang: Min Far! Kan ikke dette begeret gå meg forbi uten at jeg må drikke det, da skje din vilje! Da han kom tilbake, fant han dem igjen sovende, for øynene deres var tunge av søvn. Og han lot dem være, og gikk igjen bort og ba for tredje gang med de samme ordene. Deretter kom han tilbake til disiplene og sa til dem: Dere sover ennå og hviler dere?*»

Vi kan lese om flere personer i Bibelen som hadde slike trefasede bønnekamper. Profeten Elia ba tre ganger og ropte til Herren for enkens sønn om at sjelen måtte vende tilbake til barnet, før seieren var vunnet. (1 Kong 17,21).

Profeten Daniel bøyde kne og ba tre ganger

om dagen fra sitt åpne vindu mot Jerusalem. (Dan 6,11 og 14). Paulus hadde en tredelt bønnekamp med Gud, mens han slet med tornen i kjødet, satans engel som slo ham og hemmet ham i aposteltjenesten.

Hva ba Jesus om?

Hva var det Jesus ba om? Begeret eller kalken som han ba om å få slippe gjaldt vel egentlig ikke ham selv. Han hadde talt om en dåp han skulle gjennomgå. Lidelsens dåp i svette og blod. Der var han nå. Svetten ble som blodsdråper som falt til jorden, leser vi hos Lukas. Som oljen ble presset ut av olivenfruktene i oljepressen, slik ble blodet presset ut av Jesu kropp i Getsemane, mens han kjempet for sine som synderes stedfortreder. Som verdens Frelser kjempet han den blodigste bønnekamp som er kjempet på denne vår jord.

Sentralt i alle de tre fasene av bønnekampen stod "kalken", det begeret som ble rakt ham. Det står ikke direkte hva det inneholdt, men at det var et beger fylt med lidelse, synes klart.

Etter Guds ord kan et beger inneholde både løfter og trusler, velsignelser og forbannelser. (Sal 11,6; 75,9; 116,13; Jer 16,7; 1 Kor 10,16). Den voldsomme kampen Jesus kjempet i møte med dette beger, forteller oss at framfor ham lå dyp smerte og en grusom fornedrelse. Angst og forferdelse kom over ham, leser vi hos Markus. Syndens avskyelighet overveldet ham. Dødens alvor kom ham så nær. Hele verdens syndeskyld, straff og pine ble lagt på hans skuldre. Han, den rene og hellige, ble gjort til synd for oss. «*Han uttømte sin sjel til døden*» (Jes 53,12)

Så ba han om at han måtte få slippe. Men bare hvis det var mulig.

Vi legger merke til at han heller ikke i denne lidelsens stund glemte sine disipler. Han hadde hjerte for dem, men de gav ham ingen støtte. De sov og hvilte seg. Han måtte kjempe alene. Og han innordnet seg Guds vilje også i denne saken.

«*Nå er min sjel forferdet! Og hva skal jeg si? Far, frels meg fra denne time! Men nei, derfor er jeg jo kommet til denne time*». (Joh 12,27. Se også Joh 4,34).

”Til offerstedet står hans hu,
han sier: Villig skal jeg nu
for Adamsætten stride.
Når alle piner vises frem,
han svarer: Gjerne, hvert et lem
er rede til å lide.”

Jesus ba ikke om å få slippe å frelse oss. Hans ønske var ikke å få gå utenom Golgata. Men at han måtte få krefter og mot til å komme gjennom både Getsemane og Gabbata helt fram til Golgata, for at Skriften skulle bli oppfylt. *«En dåp har jeg å døpes med, og hvor jeg gruer til den er fullført!»* (Luk 12,50)

Jesus la hele saken i Guds hånd og ba om nåde til å være tålmodig, holde ut i lidelsen uansett hva det skulle koste, bare det ville føre fram til seier. Jesus ba: *”Men ikke som jeg vil, bare som du vil!”* (Mark 14,36). Å sette sin egen vilje under Guds vilje, er alltid veien til den seieren som himmelen kan velsigne. Det gjaldt i Getsemane. Og det gjelder oss. Gud vilje er vårt høyeste gode. Når Gud får bestemme, blir det alltid seier.

“Skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden”. Det er denne bønnen i Fadervår Jesus nå demonstrerer for oss i ord og handling. Ordet fra Salme 40 fikk sin bekreftelse nettopp i denne lidelsens stund: *”Å gjøre din vilje, min Gud, er min lyst, og din lov er i mitt hjerte.”* (Sal 40,9).

Hebreerbrevets forfatter bekrefter at Herren ble bønnhørt. *”Han har i sitt kjøds dager, med sterkt skrik og tårer, båret fram bønner og nødros til ham som kunne frelse ham fra døden. Og han ble bønnhørt for sin gudsfrykt”*. (Heb 5,7)

«Ja, Fader, ja av hjertens grunn,
La skje som du vil skikke.
La komme kun den bitre stund,
Jeg dødens kalk vil drikke.
Hvem fatter vel slik kjærlighet
Så høy, så dyp, så lang, så bred,
Ja over alt vi nevner!»

«Se, timen er nær da Menneskesønnen skal overgis i synderes hender».

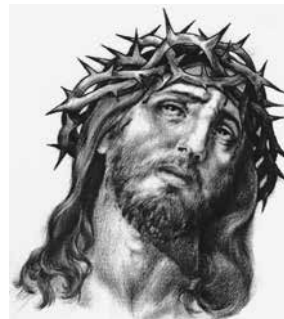
Dette var det siste felles samværet disiplene hadde med Jesus. Flere ganger de siste ukene hadde han tatt dem til side og forkynt sin forestående lidelse, død og oppstandelse. Nå fikk de oppleve til fulle at deres eget kjød gagnar intet. Frelsens sak må bare settes i Herrens hånd. Det er bare han som kan gjøre det.

Han ble overgitt av sin egen far

Gud gav ham for oss alle i synderes hender. Ikke bare i hendene på forræderen, Judas, eller soldatene som tok ham til fange. Syndere i denne sammenheng refererer ikke heller bare til Annas og Kaifas, Pontius Pilatus, medlemmene av det høye råd eller bødlene. Heller ikke folket som ropte korsfest, korsfest ham. Synders hender er også dine og mine hender. Som et Adams barn har også jeg med mine synder vært medskyldig i korsfestelsen av Herlighetens Herre.

Min frelse står og faller på dette ene: Troen på Den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus. I hans navn forkynnes også i dag syndenes forlattelse, liv og evig salighet til syndere som kommer til ham med sin syndebyr. Jeg vil gi dere hvile.

«Mitt liv, det er i Jesu blod
Tross alle dødens piler.
Går hele verden meg imot,
I Jesu blod jeg hviler.
Det lindrer alle sjelesår,
Oppfrisker motet når jeg går
I sorg og tunge tanker.
Og når det stormer i mitt sinn,
Lik skip som kastes rundt av vind,
Da er hans blod mitt anker». □

De korsfestet herlighetens Herre

AV KJELL DAHLENE

«Denne visdom kjente ingen av denne verdens herrer. For hadde de kjent den, da hadde de ikke korsfestet herlighetens Herre». (1Kor 2,8)

Ikke noe sted blir lys og mørke brutt så dramatisk som på Golgata der Jesus henger på det midterste kors. Her krysses den dypeste fornedrelse med den mest opphøyede herlighet, Her møter vi den største fattigdom og den høyeste rikdom. Her kysser nåde og sannhet hverandre. (Sal 85,11). Fordømmelsens krefter er beksvarte, men fra det dypeste mørke stråler det mest vidunderlige lys, med den mest dyrebare frihet. Fra korstreet triumferer seiersropet: *«Det er fullbrakt»*.

Paulus fører oss inn i denne korssets gåte når han sier *«korsfestet herlighetens Herre»*. Vi står overfor det ufattelig. Ingen av oss er i stand til å forstå hva som foregikk i den himmelske verden da Jesus ble korsfestet og døde. Motsetningene er så mange og ubegripelige. Men forsoning med Himmelens Gud skjedde ved dette kors. Det er ubeskrivelig stort for den som får se det gjennom troens øyne. Det var for min skyld han hang der og døde.

Her dør han som er selve Livet. Overfor ham hadde døden ingen makt, derfor satte han livet til av seg selv. (Joh 10,18). Han som bærer alle ting og all ting står ved ham. (Kol 1,7). Likevel overgir han seg i urene menneskers hender. I hans hånd er yppersteprestene og Israels eldste. Den mektige romerske arme er underlagt hans makt, likevel lar han seg spikre til et grovt, romersk kors. Han som synden var totalt ukjent for, dør under syndens dom og forbannelse.

Herlighetens herre i fornedrelse

Han som er alle tings opphav, ble menneske i jomfru Marias liv og steg inn i vår verden. I sin gjerning møtte han lite forståelse hos dem som gjaldt for noe i samfunnet. Likevel var det noen som gjennom hans liv og tjeneste så hans

herlighet. Men de fleste avskrev ham. De så en fattig omreisende forkynner og en mann som helbredet og gjorde under. Omringet var han av spioner som søkte noe å anklage ham for, en mann som avslørte synden i samfunnet og i menneskenes hjerter. For mange ble han bryssom.

Og så endte det med at de forkastet ham. Det høye råd dømte ham til døden og folkemengden ropte *«Bort med denne!» «Korsfest ham!»*. Og de romerske myndigheter harselerte med ham og dømte ham til døden. *«...dere slo ham i hjel idet dere naglet ham til korset ved lovløse menns hender»*. (Apg 2,23). De overlot ham til mennesker som ikke kjente loven og hengte ham på korstreet.

Vi så hans herlighet!

Slik sammenfatter apostelen Johannes livet sammen med Jesus. Jesu herlighet kunne en ikke se i hans klesdrakt og framferd på Israels fjell og daler. Men likevel så de disse herlige glimt som gjorde at de aldri glemte dem. De så Jesu herlighet da han ble døpt av døperen Johannes og himmelen åpnet seg. Under bryllupet i Kana så de hans herlighet der det står: *«Dette sitt første tegn gjorde Jesus i Kana i Galilea og åpenbarte sin herlighet. Og disiplene hans trodde på ham»*. (Joh 2,11). De var vitner om hans storhet da de var sammen med ham på fjellet. Denne herlighet ble preget inn i apostelen Peter og han beretter *«...vi hadde vært øyenvitner til hans storhet. For han fikk ære og herlighet av Gud Fader, da en slik røst lød til ham fra den aller høyeste herlighet: Dette er min Sønn, den elskede, som jeg har behag i. Og denne røsten hørte vi lyde fra himmelen da vi var sammen med ham på det hellige fjell»*. (2 Pet 1,16-18)

De korsfestet herlighetens Herre.

Det hviler et stort ansvar på dem som var skyldige i dette overgrepet. De forstod ikke

rekkevidden av det de gjorde, fordi de ikke kjente ham. Deres øyne var lukket og deres forstand var formørket. Djævelen hadde lyktes i sin gjerning. «*For denne verdens gud har forblindet de vantros sinn, så de ikke ser lyset fra evangeliet om Kristi herlighet, han som er Guds bilde*». (2Kor 4,4)

Det faller et stort ansvar på Israels ledere og Israels folk. Peter konfronterer både folket og Israels ledere med denne blodige uretten. «*Så skal da hele Israels folk vite for visst at Gud har gjort ham både til Herre og til Messias, denne Jesus som dere korsfestet. (Apg 2,36). «Så la det være kunngjort for dere alle og for hele Israels folk, at ved Jesu Kristi, nasareerens navn, han som dere korsfestet, han som Gud reiste opp fra de døde – ved ham står denne mannen helbredet for øynene deres*». (Apg 4:10)

Men Guds ord er tydelig på at alt ansvar ligger ikke hos jødene. En fryktelig urett er gjort mot Israels folk av kirkens menn. De har forfulgt det folk Herren har utvalgt og som Kristus ble sendt til og kalt dem «Kristus-mordere», men slik ser ikke Himmels Gud på det. Det var ikke Israel som korsfest Kristus, men hedningene, representert ved romerne. Dette holder Peter klart fram da han forkynner: «*Ja, i sannhet! I denne byen samlet de seg mot din hellige tjener Jesus, som du salvet, både Herodes og Pontius Pilatus, sammen med hedningene og Israels folk, for å gjøre det som din hånd og ditt råd forut hadde besluttet skulle skje*». (Apg 4,27-28).

Jesu korsfestelse var et felles ansvar. Både jøder og hedninger står på anklagebenken. Hele verden er skyldig.

Vår frelse var avhengig av at herlighetens Herre ble korsfestet.

Det er dette som Peter har fått se inn i. Vel ligger det et tungt ansvar på dem som korsfestet Herlighetens Herre, men bak denne bestemmelsen ligger et råd i Guds hjerte. Det uttrykker Guds frelsesomsorg. Det var på denne måten han kunne frelse en fortapt verden.

I Hebreerbrevet leser vi: «*For en slik yppersteprest var det vi måtte ha – hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene*,» (Heb 7,26)

Vårt fall og vår synd stiger like til himmelen (Jon 1,2 - Luk 15,21) og er mørk som selve avgrunnen. Ingen andre enn Herlighetens Herre var kvalifisert som frelser for vår fortapte slekt. Englefyrster, serafer og kjeruber stod maktesløse. Bare han som eide himmelens herlighet og gunst, englenes tilbedelse og Faderens velbehag, var skikket til å bringe frelse til en fordømt verden.

Fra herlighetens Herre faller det himmelske lyset over vår frelse. Vi får se noe av hans herlige, - noe i kraft og styrke. (1 Kor 1,24). Men først og fremst får vi se hans nådes herlighet når den blir åpenbart for vårt hjerte, Det fører til en dyp takk og lovprisning for hans store frelse som dekker alle våre behov.

Denne herlighet får vi se litt av når trengsler, hån og spott blir oss til del. I slike situasjoner deler vi Kristi kår i denne verden, og han kan åpenbare seg både for oss og i oss. «*Om dere blir spottet for Kristi navns skyld, er dere salige, for herlighetens og Guds Ånd hviler over dere*». (1 Pet 4,14) □

Bibelsamling på Audnastrand leirsted

11.-15. juli 2018 blir det bibelsamling på Audnastrand

Programmet for bibelsamlingen kommer i nr 3/2018 av Bibelsk Tro

Talere: Gunnar Holth og Oddvar Dahl

Program og flere opplysninger i nr 3/2018 av Bibelsk Tro.

Info/påmelding: Dagfinn Natland, tlf 5279 9807 / 951 29 320,

e-mail: dnatland@frisurf.no

eller til Olav Hermod Kydland, tlf 918 60 275,

e-mail: olav.kydland@lyse.net

Stedfortreder og forsoner

AV CARL FR. WISLØFF

Det finnes ikke noe menneskelig sidestykke til stedfortredelsen i forsoningen. Her står vi overfor den allmechtige og kjærlige Guds egen handling. Dette gjorde Han, ingen annen kunne gjøre det.

Derfor skal vi ikke se oss omkring i verden for om mulig å finne noen å sammenligne med, noe vi kjenner fra vår erfaringsverden forøvrig, og som vi derfor kunne henvise til for å gjøre forsoningen mer "begripelig" for folk flest.

En hører rett nok av og til predikanter som i beste mening forsøker seg på dette. Hvem har ikke hørt om den lille gutten som hadde gjort noe skrekkelig galt, og så skulle han smake riset. Men da han var liten og svakelig, tilbød hans eldre bror å ta straffen i stedet, og det gikk faren med på!

En skulle ikke servere slike grufulle historier. Alle tenkende mennesker må jo spørre i forferdelse: Hva for slags barneoppdragelse er dette? Hvilken far kunne finne på noe så redselsfullt? Det hele er avskyelig og tjener absolutt ikke til å kaste noe som helst lys over forsoningen, slik Bibelen forkynner den. Tvert om, slike historier tjener bare til at folk vender seg bort og tenker: Gud er da ikke slik? Predikanten har dermed feiltolket forsoningen.

Straffen lå på Ham, sier Bibelen. Men det store og merkelige i dette budskapet er nettopp

at det er uten sidestykke, det kan ikke sammenlignes med noe som helst annet. For her handlet Gud i sin visdom, han tok selv initiativet. Gud sendte sin Sønn til soning for våre synder. Ingen vristet tilgivelsen fra ham mot hans vilje. Gud viste sin kjærlighet mot oss derved at Jesus døde for våre synder.

Og mer: Han som tok straffen på seg, var Guds egen Sønn, ett med Faderen fra evighet. Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham. (Jes 53,6). Hva kan vi gjøre overfor dette underfulle budskap, annet enn å bøye oss i tilbedelse?

Hva kan vi si til dette - uten å stamme på en hjertets takk?

Å hvilke dype saker,
hvor undres ei min sjel!
Se, Herren døden smaker
istedenfor sin træl!
Den Herre Jesus, Gud og mann,
for meg fortapte synder
Gikk under dødens bann.

Vi vil aldri kunne gripe dette med vår forstand. Men vi får lov til å tro det. Vi får lov til å ta vår tilflukt til Jesu kors - i liv og død.

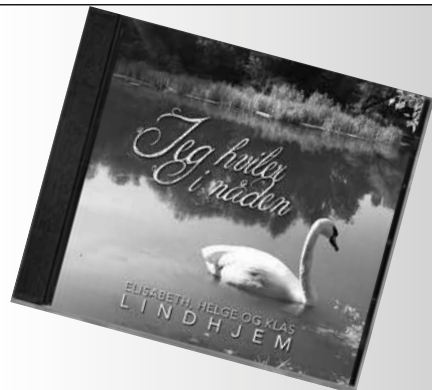
(Bibelsk Tro nr 2-2000) □

CD

"Jeg hviler i nåden!"
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontakinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Takk for din tunge soningsvei

AV OLAV NERGÅRD

Mel: Av høyheten opprunnen er

*Takk for din tunge soningsvei.
Takk for jeg eier nok i deg.
Takk for din frelses nåde.
Du gikk for meg den tunge gang.
Det fyller all min sjel med sang.
- Så skal du ene råde.
Du led. – Du stred.
Du tok dommen,
så fullkommen.
Jeg frikjennes.
Og nytt håp i hjertet tennes.*

*Din seier er i sannhet din;
- men du har gitt meg den som min.
Ditt ord kan aldri svike.
Jeg skal få leve på ditt verk,
i deg frimodig, glad og sterk,
i nådens frie rike.
Jeg tror ditt ord.
Når du taler,
så husvaler
det mitt hjerte,
midt i syndesorg og smerte.*

(Fra «I Herrens hånd». Utgitt av «Stiftelsen På Bibelens Grunn»)

Det er fullbragt!

AV JOHAN LUNDE

«Da nå Jesus hadde fått eddiken sa han: Det er fullbrakt. Og han bøyde sitt hode og oppga sin ånd.» (Joh 19,30)

Herre Jesus Kristus, la langfredagens hellige minne som vi feirer i dag, bli til velsignelse for oss.

Vi takker deg av hjertets grunn fordi du ble

lydig til døden, ja, korsets død, så du frimodig kunne overgi din ånd i Guds hender etter å ha fullbrakt alt.

Gud være lovet, så er vår synd sonet. Vår gjeld er betalt. Skyldbrevet som var oss imot, er tatt bort. Og vi har fred med Gud ved ditt kors' blod.

Herre, la oss i dag og alle dager få hvile i denne salige tro, at vi ved ditt blod har en daglig full syndenes forlatelse. Om vårt hjerte fordømmer oss, om anfektelse og tvil engster oss, så la oss få klynge oss til ditt kors og høre ditt mektige: - «*Det er fullbrakt*».

La alle bedrøvede og redde som samles om ditt kors i dag, få se og kjenne at du døde for deres synder, - at straffen ble lagt på deg for at vi skulle ha fred, og at det er legedom i dine sår.

Herre Jesus, du store lege, leg alle syke og sårede som hører korsets ord i denne dag. Gi dem frimodighet til med glede å bekjenne din frelse.

Miskunn du deg over alle som i likegyldighet eller forakt trår på ditt hellige blod og ringakter så stor en frelse. Be for dem! De vet ikke hva de gjør. Omvend dem, så blir de omvendt. Frels dem for din barmhjertighets skyld!

Hør vår bønn! La denne langfredagen bli en frelsens dag for mange, mange!

(Fra «Ha tro til Gud». 3. April. Lutherstiftelsen 1931) □

HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk
Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

1. MAI MØTER 2017

Talere: Njål Skrunes, Jan Bygstad
og Bengt Birgersson

Kl. 11.00 **Randaberg forsamlingshus**
Bengt Birgersson

Kl. 11.00 **Frøyland forsamlingshus**
Njål Skrunes

Kleppe bedehus

Kl. 18.00 Jan Bygstad

Kl. 20.00 Bengt Birgersson

Sang: Regionsungdomskoret
Mat mellom møtene og kollekt
til Jærtun Lutherske Friskule
Alle hjertelig velkomne!
Arr: Vardevakt for Bibelen.

Møter for Flymisjonen

29 april

Kl. 11.00 **Skjæveland**

Njål Skrunes, Rom. 12.1 flg.

Kl. 19.00 Frøyland
Bengt Birgersson

30. april

Kl. 19.30 Vigrestad
Njål Skrunes

Kl. 19.30 Ræge
Bengt Birgersson
Alle hjertelig velkomne!
Kollekt til Flymisjonen

Kristus led for verdens synder

AV OLAV HERMOD KYDLAND

"For også Kristus led en gang for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss fram til Gud, han som led døden i kjødet, men ble levendegjort i Ånden."

Budskapet om Jesu Kristi forsoning er det viktigste budskap som har lydd og lyder blant mennesker, både i tidligere tider og i dag. Dette herlige budskap finner vi ikke i noen religioner, ideologier eller i ulike livssyn eller verdens anskuelser. Bare i Den hellige Skrift åpenbarer Den treenige Gud seg for sin ypperste skapning, mennesket, ved sine profeter, ved sin Sønn og sine apostler.

Det er en historisk kjensgjerning at Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, døde til fastsatt tid på Golgata kors. Det er ikke noe eventyr eller myte, det skjedde nemlig på et bestemt sted til en fastsatt tid.

Apostelen Paulus sier: *"Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser; ..."* (2 Kor 5,19) Denne forlikelsen eller forsoningen er det største og viktigste som har skjedd i historien. Kan en tenke seg noen større og viktigere gjerning enn at Gud var i Kristus og forsonet verden med seg selv! Og denne forsoning har evighetsbetydning for alle mennesker. Enten negativt at forsoningen avvises og forkastes med dens

konsekvenser for evigheten, eller positivt at den enkelte tar imot Jesu Kristi forsoning til evig herlighet og glede i det nye Jerusalem.

Guds ord sier: "Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud." (2 Kor 5,21) Jesus var rettferdig. Ingen andre enn Den treenige Gud er rettferdig i egentlig forstand. Jesus tilter Gud som: "Rettferdige Fader!" (Joh 17,25)

Jesus er også rettferdig. *"Den rettferdige"* var en velskjent betegnelse på Messias blant jødene. I Jes 53,11 kalles Messias *"den rettferdige, min tjener."* Benevnelsen *"den rettferdige"* bruker også apostelen Peter om Jesus. (Apg 3,14) Apostelen Johannes skriver: *"Mine barn! Dette skriver jeg til dere for at dere ikke skal synde. Og hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige."* (1 Joh 2,1)

Jesus var den rettferdige som led og døde for de urettferdige. Hvem er de urettferdige? Det er Adams falne slekt. Vår representant, Adam, syndet og følgelig falt hele menneske-slekten i synd. Alle er født med arvesynd, og den enkelte synder daglig. Med andre ord: Alle mennesker står skyldige for Gud. De er urettferdige og står overfor en hellig Gud som ikke tåler synd.

Men Jesus, den rettferdige, var uten synd selv om han ble prøvd i alt i likhet med andre mennesker. (Heb). Han tok alle verdens synder på seg og sonet dem på Golgata kors. Siden syndens lønn er døden, døde Jesus for oss mennesker, en stedfortredende død. Det var jeg og du som skulle ha dødt, for vi er syndere, men så gikk Jesus i døden for oss og alle andre mennesker. Paulus sier: *"En er død for alle, og derved har de alle dødd"*. (2 Kor 5,14 b) Jesus som den siste Adam døde for hele menneskeslekten, fra det første

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.

Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

menneske som levde på jord til det siste som kommer til å leve på denne jord. Det er et herlig budskap som må forkynnes for alle mennesker på jord.

Hvordan kan så Gud være rettferdig når han tilgir synder? Den hellige Gud kunne ikke tilgi synder uten videre. Synden måtte sones. Men bare Guds egen Sønn, sann Gud og sant menneske, som var uten synd, kunne og ville sone verdens synder. Derfor ble Guds vrede over verdens synder utøst over Jesus Kristus som døde for alle mennesker for å føre oss fram til Gud. Det vil si at vi skulle få samfunn med Gud.

Apostelen Paulus sier: *”Men nå er Guds rettferdighet som loven og profetene vitner om, blitt åpenbart uten loven, det er Guds rettferdighet ved tro på Jesus Kristus, til alle og over alle som tror. – for det er ingen forskjell, alle har syndet og mangler Guds herlighet. Og de blir rettferdiggjort av intet(uforskyldt) av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus. Ham stilte Gud til skue i hans blod som en nådestol ved troen, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort. Ved dette ville Gud vise sin rettferdighet i den tid som nå er, så han kunne være rettferdig og rettferdiggjøre den som har troen på Jesus.”* (Rom 3,21-26)

Det er en sannhet og virkelighet at Gud ved sin gjerning viser seg som rettferdig og samtidig rettferdiggjør den som tar imot Jesu Kristi tilveiebrakte frelse. Hver den som tar imot frelsen, blir samtidig født på ny og får et nytt liv som ved Guds nåde og vilje, skal leves i samfunnet med Jesus Kristus til Gud henter den enkelte hjem.

Vi var tidligere døde i våre synder og misgjerninger, men nå er hver enkelt som har tatt imot Jesus, oppreist med Kristus. Derfor oppfordrer apostelen oss om å søke *”det som er der oppe der Kristus sitter ved Guds høyre hånd.”* (Kol 3,1) La oss derfor vende vårt sinn opp til han!

Sangeren sier det på denne måten:

Vær du mitt skjold, min bue. Når jeg min avskjed tar.
La meg ditt åsyn skue Som det på korset var.
La dette syn meg binde Til deg i takk og tro.
Så skal jeg seier vinne, Og du gjør døden god.

Jeg takker deg av hjerte. Fra dypet av min sjel,
Min frelser, for din smerte, Du ville meg så vel!
Jeg ber, o Jesu Kriste, Ved troen hold du meg;
Når øynene vil briste, Da la meg dø i deg!

(Nr 672 v. 6 og 7 i Sangboken) □

CD

”Jeg hviler i nåden!”
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Jesus måtte dø

AV GUDMUND VINSKEI

«Gjennom trengsler og dom ble han revet bort. Men hvem i hans samtid aktet på det? Han ble utryddet av de levendes land, måtte dø for sitt folks overtredelser» (Jes 53, 8).

Det var ingen tilfeldighet at Jesus gikk den tunge vei til Golgata, til lidelse og død og grav.

Alt fra første dag visste Adam og Eva at syndens lønn var døden. Da Satan kom og fristet dem, fortalte kvinnen: «Vi kan godt spise av frukten på trærne i hagen. Bare om frukten på det treet som står midt i hagen har Gud sagt: Den må dere ikke spise av og ikke røre; ellers skal dere dø!» (1 Mos 3,2-3).

Frykten for døden er et kjent fenomen både mellom jøder og hedninger. Guds ord taler om mennesker som av frykt for døden var i treldom hele sitt liv (Heb 2, 15). Misjonærer både i Asia og Afrika kan fortelle om hedninger som gikk inn i evigheten med et skrik fordi de ikke visste hva som ville møte dem bak død og grav.

Guds ord taler klart om dommens dag da alle skal stå for Gud og dømmes etter det som står skrevet i bøkene (Åp 20,11ff og Matt 25,31).

Guds ord taler om den legemlige død, den åndelige død og den evige død.

Den legemlige død skjer når sjel og legeme blir skilt og legemet blir lagt i grav til oppstandelsens morgen.

Den åndelige død har vi alle arvet fra syndefallets dag. Det er å være uten samfunn med Gud, vår skaper. Døden trengte igjennom til alle mennesker, fordi de alle har syndet (Rom 5,12).

Den evige død er fortapelsen, den evige adskillelse fra Gud og Guds rike. Du husker sikkert fortellingen om den rike mann og Lasarus.

Som stedfortreder – han som Gud satte i vårt sted – måtte Jesus bære synden (Joh 1,29) og syndens straff som er døden. Jesus måtte dø. Som stedfortreder måtte Jesus dø. Han som er

liv og lys. Han som er Guds egen sønn, måtte smake døden i vårt sted.

Guds ord sier at han ble lydlig til døden, ja, korsets død

(Fil 2,8).

Tanke og forstand står stille. Den reine dør for den ureine. Guds sønn, sann Gud fra evighet, ble en av oss og døde i vårt sted og for våre synder.

Ufattelig kjærighet som drog deg til vår jammer ned, sier sangeren med rette.

Og da er vi frie – skyldfrie, for Jesus døde vår død, tok vår dom og straff.

«De engang avhandlede saker,
man atter for dommen ei drager,
ei heller i Skriften befales
at gjelden skal to ganger betales.»

Det gjelder også deg og din synd.

Jesus måtte dø for å sone vår synd og slå Satan, bryte hans velde (Heb 2,14-15).

(Fra «Perleskrinet». Lunde forlag og Bokhandel A/S 1986). □

Bestill Bibelsk Tro for 2018
og få nr 5 og 6 for 2017, samt
CD-en "Himmellengt" med
sanger av Olav Fjermedal.

”Som han opstod, skal vi opstå” [dansk]

AV KARL K. RIIS

Jo eldre jeg blir, desto oftere kommer disse setningene fra en av våre påskesalmer, fram i tanken min.? Det gir meg en usigelig glede og trøst. Døden er vår fiende, og den kan vi grue for. Men Jesus har seiret over døden. Og i den seieren har vi vår trøst som gir oss styrke for hver dag. Etter oppstandelsen ble Jesus godtgjort å være Guds veldige Sønn, og han er oppstått til vår rettferdiggjørelse, oppreist for at vi som tror på ham skal frifinnes. Denne siden ved Jesu oppstandelse har en spesiell betydning for oss sett ut i fra det apostelen Paulus skriver i 1 Kor 15. Det er en del av det evangeliet de første apostlene kunne vitne om at Jesus både døde og sto opp igjen etter skriftene.

I dette hovedbrevet er det mange alvorlige ting som apostelen måtte veilede de kristne i Korint om. De hadde skrevet et brev til ham, stilt ham spørsmål og sendt utsendinger til ham slik at han kunne forklare seg. Men det spørsmålet han tar for seg i kapittel 15, er et spørsmål han selv stiller for dem.

«Men når det blir forkynt om Kristus at han er oppstått fra de døde, hvordan kan da noen blant dere si at det ikke er noen oppstandelse fra de døde?» (v. 12)

Det var ikke Jesu oppstandelse de var i tvil om, de fikk jo møte Jesus etter at han sto opp. Nei, det var deres egne, det vil si de troendes oppstandelse de satte spørsmålstegn ved. Da kom Paulus med et alvorlig svar: Vår oppstandelse står og faller ved Jesu oppstandelse. Hvis vi ikke skal oppstå, så er Kristus heller ikke oppstått. Da er vår forkynnelse intet verd, og likeså er deres tro også verdiløs. Ja, da er vi falske vitner om Gud fordi vi har vitnet imot Gud at han har

oppreist Kristus, hvis de døde ikke oppstår!

Vår oppstandelse og Jesu oppstandelse hører altså nøye sammen. Hvorfor? Fordi Jesu menighet er Kristi legeme! Han er vårt hode! Legeme og hode hører sammen. Hvis Kristus ikke er oppstått fra de døde, så kommer hans legeme heller ikke til å oppstå. Så avgjørende er Jesu oppstandelse for deg som tror på Jesus! Vår oppstandelse står og faller med Jesu Kristi oppstandelse.

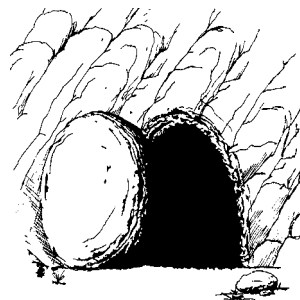
«Men nå er Kristus oppstått fra de døde og er blitt førstegrøden av dem som er sovnet inn». (v. 20)

Og førstegrøden varsler at det følger flere etter. Dette er et faktum. Et historisk faktum. Det er en stor trøst for Guds barn.

Derfor synger vi: «Som han oppstod, skal vi oppstå, halleluja, halleluja! Og fare til ham i det blå, Halleluja!»

Hvordan oppsto Jesus? Han oppsto legemlig. Hans døde legeme gikk lys levende ut av graven, og han fikk et herlighetslegeme med nye egenskaper. Det betyr at vårt svake forgjengelige legeme skal ikles kraft og uforgjengelighet. Det betyr at vi skal ikles herlighet. Halleluja, halleluja!

For deg som hører Jesus til så er det din framtid og ditt håp. □

Israel preker i påsken

AV OLE ANDERSEN

Kommende uke feirer vi påske sammen med kristne over hele verden. Men også jøder over hele verden feirer påske. Jøder feirer minnet om hvordan Gud frelste israelsfolket ut av Egypt. Kristne feirer Jesu død og oppstandelse til frelse for oss.

Men den kristne påske utsletter ikke den jødiske påske. Det nye testamentes påskefortelling erstatter ikke Det gamle testamentes påskefortelling. Tvert imot. Det gamle og Det nye testamentet hører sammen i én bibel.

Derfor hjelper Det gamle testamente oss til å forstå dybden i Det nye testamentes påske.

Det gjelder palmesøndag. Folkemengden langs veien til Jerusalem ropte «*Velsignet er vår far Davids rike som kommer!*» (Mark 11:10).

Ropet springer direkte ut av profetiene i Det gamle testamente om at Gud en dag vil sende en etterkommer av David som skal overta verdensherredømmet og regjere med fred og rettferdighet.

Palmesøndagsropet minner oss om at Jesus er kongen. Han er den Messias som en dag som Fredsfyrsten skal overta herredømmet på hele jorden og erstatte alle andre konger, presidenter og statsministre. Vi har grunn til å glede oss!

Det gjelder også skjærtorsdag. Jesus innstiftet nattverden ved det jødiske påskemåltid. I påskemåltidet er ordet «*å minnes*» helt sentralt (2 Mos 12:14).

Det gamle testamente viser at det betyr at hver enkelt israelitt skal betrakte seg selv som en som var med i utvandringen fra Egypt – også selv om han først lever mange år senere (2 Mos 13:8).

Det forklarer Jesu ord i nattverden: «*Gjør dette til minne om meg*» (Luk 22:19). Likesom jøder i påskemåltidet regner seg selv med i utvandringen fra Egypt, gir Jesus oss i nattverden lov til å regne oss selv med i hans død. Hans død er min død. Derfor er all min synd sonet.

Det gjelder også langfredag. Jesus er påskelammets. Blodet fra lammene, som var smurt på dørstolpene i israelittenes hus i Egypt, reddet alle i husene fra Guds dom. Det var ikke israelittenes gode gjerninger eller syndfrihet som frelste dem. Det var alene påskelammets. Slik redder Jesus oss fra Guds dom.

Det gjelder også påskedag. Døden er i Det gamle testamente beskrevet som syndefallets forferdelige følge. Hvem kan bryte syndefallets makt? Hvem kan drepe døden?

Påskemorgen svarer at Jesus som den eneste i verdenshistorien har gjort det. Uten ham er vi stadig i syndefallets og dødens vold. Men påskeuken viser at han er Messias, vårt eneste håp.

Israels gammeltestamentlige påske preker stadig det gode budskap til oss. Gledelig påskeuke!

(Fra Dagen 7. april 2017 med tillatelse fra forfatter) □

Jesus Kristus, yppersteprest etter Melkisedeks vis

AV EIVIND GJERDE

Melkisedet er en gåtefull person som vi første gang i Bibelen møter i 1 Mosebok kapitel 14. Abrahams nevø, Lot, bodde i Sodoma. Lot blir tatt som fange og bortført. Noen flyktninger forteller dette til Abraham og Abraham mønstrer sin personlige hær på 318 våpentrente menn. Abraham og hans menn vinner med Guds hjelp over verdensherskeren Kedorlaomer og de kongene som fulgte ham og Lot blir satt fri igjen.

Dette er en meget stor seier for Abraham. Han vender tilbake i triumf og så møter han Melkisedek: *«Da han vendte tilbake etter å ha slått Kedorlaomer og de kongene som var med ham, gikk kongen i Sodoma ut for å møte ham i Sjavedalen, det er Kongedalen. Og Melkisedek, kongen i Salem, kom ut med brød og vin. Han var prest for Den Høyeste Gud. Han velsignet ham og sa: Velsignet være Abraham av Den Høyeste Gud, han som eier himmel og jord. Og lover være Den Høyeste Gud, som har gitt dine fiender i din hånd! Og Abraham gav ham tiende av alt.»* (1 Mos 14,18-20)

Hvem var Melkisedek?

De opplysningene vi har om ham er knappe. Vi vet at han var konge og prest for den sanne Gud i Jerusalem. Vi vet at det må ha bodd folk i Jerusalem i lang tid. Vi vet ut fra møtet med Abraham at denne mannen ble ledet av Gud, og at han i sin stilling stod høyere enn Abraham. Melkisedeks navn betyr: Rettferdighets konge. Salem betyr fred. Det må bety at Melkisedek utøvde sitt styre med den største rettferdighet i Salem. I Jerusalem må det ha vært en gudsfryktens oase midt i en verden av hedenskap.

Dette er det vi faktisk vet. Og så kan vi jo undre oss over hvem denne personen ellers var og hva ellers som kjennetegnet det folket han styrte over. Hvor kom Melkisedek fra? Hvem hadde lært ham om den sanne Gud? Hvorfor var akkurat denne personen blitt konge? Hvorfor hadde han en så opphøyd stilling at til og med Abraham bøyde seg inn under ham?

Det er blitt gjettet på at han er den samme som Enok, mannen som vandret med Gud i 365 år før Herren tok ham opp til seg. Eller var han Sem, Noahs sønn?

CD

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Andre tolkninger har vært at denne mannen var en engel eller til og med Jesus Kristus selv som logos eller Ordet, altså før han ble menneske i Marias liv.

Den vanligste forklaringen er at Melkisedek representerer en rest av den opprinnelige gudsåpenbaringen tilbake til Sem, Noahs sønn og fra Noah til Set, Adams sønn. Disse står som representanter for den gudfryktige linjen i verdenshistorien helt tilbake til skapelsen.

De er sagt om Melkisedek at han er åpenbarings nedadgående sol, som lyste med sine siste stråler over patriarken, Abraham som det sanne lyset var i ferd med å stige opp i (Delitzsch). Tanken har noe for seg. En ny nådens utvelgelse var foretatt i Abraham, og så får disse to møtes!

Melkisedek som profetisk forbilde på Jesus Kristus som yppersteprest.

Melkisedek er som person og i sin tjeneste ett av de aller klareste og mektigste forbilder på Jesus Kristus i Bibelen. Grunnen er at Bibelen sier det så krystallklart. Både i Salme 110 og ikke minst i Hebreerbrevet kap 5-7. En yppersteprests embete og oppgave var følgende:

1. Han var den øverste av prestene i Israel og hadde overoppsynet med gudstjenesten, tempelet og tempelskatten.

2. Han skulle bære fram synd- og brennoffer på forsoningsdagen, (3 Mos 16). Det var hans største og helligste oppgave. Det skjedde en dag hvert år!

3. På vegne av prestskapet skulle han bære fram det daglige matofferet, halvparten om morgenen og halvparten om kvelden. (3 Mos 6).

4. Han skulle rådspørre Herren ved hjelp av Urim og Tummim, antagelig en form for hellig loddkasting med to edelstener. Ingen vet dette nærmere siden ikke Skriften forklarer det.

I den mektige Salme 110 sies det: *«Herren har sverget, og han skal ikke angre det: Du er*

prest til evig tid etter Melkisedeks vis». (Salme 110,4)

Jesus som yppersteprest etter Melkisedeks vis

Hebreerbrevet har en grundig utleggelse av Jesus Kristus som yppersteprest etter Melkisedeks vis. Melkisedek er gjort lik med Guds Sønn:

«Denne Melkisedek var konge i Salem og prest for Den Høyeste Gud. Det var han som gikk Abraham i møte og velsignet ham da han vendte tilbake etter seieren over kongene. Det er han som Abraham gav tiende av alt. Han er – når en utlegger navnet – for det første rettferdighets konge. Dernest er han også Salems konge, det vil si: Freds konge. Han er uten far og uten mor – uten ættetavle. Hans dager har ingen begynnelse og hans liv ingen ende, men han er gjort lik med Guds Sønn, og han er prest for alltid». Hebr 7,1-3

1. Jesus Kristus og Melkisedek er begge rettferdighetskonger!

Jesus Kristus er i Bibelen kalt for kongenes konge. Han står over alt og alle. Jesus Kristus og Melkisedek er begge rettferdighetskonger. Jesus skal herske med rettferdighet. Rettferdigheten skal herske i Kristi legeme i nådens rike i nådens tid. Retten skal håndheves fullt ut i det kommende fredsriket på jorden som også kalles riket for Israel. Da skal det endelig bli godt å bli menneske på denne syndens jord.

På den ytterste dag skal Jesus også dømme levende og døde. *«For heller ikke dømmer Faderen noen, men har overgitt hele dommen til Sønnen».* (Joh 5,22) Om Jesus blir det sagt i Apostelgjerningene i Paulus sin tale på Areopagos: *«For han har fastsatt en dag da han skal dømme verden med rettferdighet. Dette skal skje ved den mann som han har utvalgt til det, etter at han har gitt fullgodt bevis for alle ved å oppreise ham fra de døde».* (Apg 17,31)

2. Jesus Kristus og Melkisedek er begge fredskonger.

Jesus skal herske som fredsfyrste når Davids

falne hytte er gjenreist. En av titlene til Jesus Kristus i Jesaja-boken er *fredsfyrste* (Jes 9,6). Dette budskapet sikter nok særlig til fredsriket, men også hans venner her i verden skal være preget av fred. «*Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred*»... Hvorfor? Jo, fordi: «*For han er vår fred*»... (Ef 2,14).

3. Både Melkisedek og Kristus er uten menneskelig opphav.

Melkisedek må ha hatt far og mor, men vi hører ingenting om dem. Det er som om han ikke hadde noe menneskelig opphav. På den måten er han forbilde. Jesus er både Gud og menneske. Som menneske har han Maria til mor! Gud er hans Far. Som Gud er han født av Faderen fra evighet av. Han har alltid vært til. Han er i sannhet den unike person i historien og i den himmelske verden. Det er ingen som han!

4. Både Melkisedek og Kristus er evige prester.

Melkisedek hadde sin historie og sin tjeneste her på jord, men Skriften er taus om hvor lenge den varte. Han fremstår som tidløs. På den måten blir han et forbilde på Jesu evige prestedømme. Allerede fra evigheten før oss så Gud Fader i himmelen på sin Sønn som ofret for oss. Presten bar seg selv inn i helligdommen som et evig offer. Det står om Antikrist og Kristus i Åpenbaringen 13: «*Alle som bor på jorden, skal tilbe det, hver den som ikke har fått sitt navn skrevet i Livets bok hos Lammet som er slaktet, fra verdens grunnvoll ble lagt*». Åpb 13,8

5. Melkisedek og Jesus Kristus ble begge utvalgt av Gud til å bli prester

Melkisedek må ha blitt valgt av Gud til å være prest i Jerusalem. Han innsatte ikke seg selv. Slik også med Kristus. Det var ikke et tatt kall, men et gitt!

«*Slik gav heller ikke Kristus seg selv den ære å bli yppersteprest, men han som sa til ham: Du er min Sønn, jeg har født deg i dag. Likeså sier han også på et annet sted: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis*». (Hebr 5,5-6)

Det var ikke noe menneske som innsatte Jesus som vår yppersteprest. Jesus innsatte heller ikke seg selv. Gud utpekte han til dette. Det var et valg som skjedde i den evigheten som ligger bak oss.

Melkisedek hadde også fått den samme ære siden han var forbilde. Gud hadde utvalgt han til prest i Jerusalem. Ellers kunne ikke forbildet være forbilde!!

6. Melkisedek og Jesus Kristus ble til frelse for dem som underla seg deres preste-dømme

«*Og da han var fullendt, ble han opphav til evig frelse for alle dem som er lydige mot ham, og han ble av Gud kalt yppersteprest etter Melkisedeks vis*». (Hebr 5,9-10).

Melkisedek utøvet sin guddommelige tjeneste til frelse for sitt folk i Jerusalem og de som ellers kom for å underlegge seg hans tjeneste, for hans tjeneste satte dem i samfunn med Den Høyeste Gud.

På samme måte er det med Kristus!

Tror du på Jesus så blir du evig frelst! Har du Jesus, kommer du til himmelen. Du kommer inn i hans evig rike på grunnlag av hans nåde alene! Tvil ikke på det! Uansett hvor skrøpelig og svak du måtte kjenne deg. Tror du på Jesus alene til frelse, så kommer du til himmelen. Enkelt? Ja! Vanskelig? Ja! Ingen som underlegger seg Jesus som prest, det vil si tar sin tilflukt til ham og den guddommelige frelestjeneste som han har utført og som han stadig utfører, går fortapt. Frelsesverket er fullbrakt. Det vet vi. I dag sitter Jesus på nådens kongsstol fordi han er både Konge og Yppersteprest! «*For vi har ikke en ypperste-prest som ikke kan ha medlidenhet med oss i vår skrøpelighet, men en som er prøvet i alt i likhet med oss, men uten synd. La oss derfor med frimodighet tre fram for nådens trone, for at vi kan få miskunn, og finne nåde til hjelp i rette tid*». (Hebr 4,15-16)

7. Melkisedek og Jesus Kristus er begge sikre frelshåp.

Guds store løfte i Bibelen er løftet om evig liv for dem som tror på Jesus: *Og dette er løftet han gav oss: det evige liv*. 1 Joh 2,25. Løftet om evig

liv ved troen på Jesus Kristus er forankret i den sterkeste sikre grunn: Hebreerbrevet snakker om to urokkelige ting, som utelukket at Gud kunne lyve. Disse to urokkelige ting er Guds Ord og Guds garanti, Guds løfte og Guds ed til stadfestelse. Derfor har du som tror på Jesus ett sikkert frelseshåp. Om dette håpet står det:

“Dette har vi som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og når inn til det som er innenfor bak forhenget, der Jesus gikk inn som forløper for oss, han som ble yppersteprest til evig tid etter Melkisedeks vis”. Hebr 6,19-20.

Det samme håpet hadde de som gav seg under Melkisedeks prestedtjeneste. De fikk håp om frelse fordi tjenesten var rettet mot den Sanne Gud som gav frelse!

8. Melkisedek og Kristus stod begge over alle mennesker og over den gamle pakts prestedømme.

“Men Melkisedek, som ikke er av deres ætt, tok tiende av Abraham og velsignet ham som hadde fått løftene”. Hebr 7,6

Melkisedek mottok tienden av det byttet som Abraham hadde tatt i krigen. Abraham var den som hadde mottatt Guds løfter om en ætt, om en sønn og om velsignelse. Men han var underordnet Melkisedek. Melkisedek var satt over ham. Han var den overordnede. Abraham ble også stamfar til Levi. På den måten blir også Melkisedeks prestedømme overordnet det levittiske.

På samme måte med Kristi prestedømme. Det står himmelhøyt over det levittiske. Like høyt over som Gud er over mennesket. Forskjellen understrekes svært tydelig i Hebr 10: *«Og hver prest står daglig og gjør tjeneste og bærer mange ganger fram de samme offer, de som aldri kan bortta synder. Men Jesus har båret fram et eneste offer for synder og har deretter for alltid satt seg ved Gud høyre hånd».* (Hebr 10,11-12)

9. Jesu prestedømme et blitt til gjennom en evig og guddommelig kraft som Melkisedek er forbilde på.

«Han er blitt prest, ikke etter en lov om legemlig avstamning, men i følge et uforgjen-

gelig livs kraft. Han får jo det vitnesbyrd: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis». (Hebr 7,16-17)

Jesu prestegjerning likesom den som Melkisedek hadde som et forbilde, var utslag av Guds evige og uforgjengelige frelsesvilje!

10. Gud har innsatt sin sønn ved sin guddommelige ed som Melkisedek er forbilde på!

Gud har ingen større å sverge ved enn seg selv! Hans prestedømme har det aller mest urokkelig fundamentet. Det består til evig tid. Vi kan si det så enkelt at Jesu ene yppersteprestelige offer på Golgata har sin gyldighet og virkning til evig tid. Dette prestelige offer trenger aldri å gjentas! Hebreerbrevet sier det slik: *“For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget”* (10,14).

“Og det skjedde ikke uten ed. For de andre er blitt prester uten ed, men han er blitt det ved ed fra ham som sier til ham: Herren sverget, og han skal ikke angre det: Du er prest til evig tid etter Melkisedeks vis”. Hebr 7,20-21

Melkisedek er det profetiske vitnet

Hvor mange ganger er Melkisedeks navn nevnt i Bibelen? Svar: 12 ganger. 12-tallet er menighetens tall både i i Det gamle - og Det nye testamentet.

Hvor mange ganger er det sagt i Guds Ord at Jesus er yppersteprests etter Melkisedeks vis? Svar: 7 ganger. 7-tallet er fullkommenhetens tall og tallet for Guds forhold til verden

Menigheten er Kristi legeme. Den menighet som Jesus som vår yppersteprest har vunnet seg med sitt eget blod. Han vant seg et folk. Han skulle få se frukt av sin lidelse, død og oppstandelse. Han vant den ved sin guddommelige prestedtjeneste som var etter Melkisedeks vis. Jesus er den fullkomne yppersteprest og det er Melkisedek det store og klare profetiske vitnet om! □

Påske i terrorens tid

AV KJELL SKARTVEIT

«En av forbryterne som hang der, spottet ham også og sa: Er ikke du Messias? Frels da deg selv og oss! Men den andre irettesatte ham og sa: Frykter du ikke Gud, enda du har samme dom over deg? For oss er dommen rettferdig, vi får bare igjen for det vi har gjort. Men han har ikke gjort noe galt. Så sa han: Jesus, husk på meg når du kommer i ditt rike! Jesus svarte: Sannelig, jeg sier deg: I dag skal du være med meg i paradiset.» (Luk 23, 39 – 43)

Man kan si kristenheten startet der med røveren som tok imot Kristus. En røver som så sin egen skyld, sitt behov for nåde og som forstod hvem han hang ved siden av. Det var starten på oss og dem. Det var to røvere, bare en ble med Kristus til paradiset. Paradiset er ikke et stort Vi, det er ikke åpent for ondskapen, eller synden om en vil.

Jeg hørte en gang en prest si at påsken viser Gud på sitt svakeste, at tidspunktet der Jesus Kristus henger på korset representerer en Gud i avmakt, at Jesus ikke

hadde noen annen utvei enn å dø, men er det tilfelle? Spørsmålet få stiller, er hva som hadde skjedd dersom Jesus Kristus, Sønnen, hadde avsluttet sitt prosjekt før han døde, dersom han hadde «frelst seg selv», slik hans motstandere så sarkastisk sa han ikke kunne.

For kristne er det selvsagt at Jesus Kristus kunne frelst seg selv, men det var ikke det som var målet med Jesu liv. Målet og hensikten til Jesus var å dø for menneskeheten. Som det mest perfekte offer det var mulig å fremstille, lot menneskesønnen seg ofre for at mennesket skulle gå fri. Det skyldes ikke en aggressiv eller blodtørstig Gud. Det skyldes ene og alene at Gud i sin hellige kjærlighet ikke tåler ondskap, men som likevel elsket mennesket så høyt at han ikke kunne la være å ofre seg selv for å gjenopprette den ødelagte relasjonen mellom skaper og skapning. Han elsket oss først, men det var kun når Sønnen overtok menneskets plass at relasjonen kunne gjenoprettes.

Det var derfor ikke en svak Gud som

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2018-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2017,
samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

hang på korset, tvert imot, det var en Gud sterk nok til gjennom inkarnasjonen å gjøre det mulig for mennesket å komme tilbake til opphavet. Det er imidlertid noe underlig som skjer i vår tid; vi forbinder kjærlighet med svakhet, maktesløshet, fravær av prinsipper og tillatelse til å gjøre alt, og vi glemmer at all kjærlighets utgangspunkt: Treenigheten, er langt fra noe av dette.

Kristne blir ofte møtt med påstanden om ondskapens problem, at verdens lidelse ikke gjør det mulig å tro på en Gud som hevder å være en ren kjærlighet. Da glemmer man at det nettopp er i påsken Gud tar et oppgjør med ondskapen, at det er der på korset Guds redningsplan blir fullbrakt, og at det er en handlingens Gud vi er vitne til, en Gud som var villig til å gjøre alt for å berge dem han elsket, men at Den hellige kjærligheten ikke kunne handle på annen måte. Samtidig overser man det enkle faktum at dersom man fjerner en hellig Gud, står vi kun igjen med ondskapen, og problemet blir kjærligheten. For kjærlighet uten Gud har ikke mulighet til å overleve i en verden hvor det er den sterkeste rett som gjelder. Vi glemmer at det var med kirkens budskap om guddommelig nåde og kjærlighet at Europa ble sterkt,

det var i Kristus, og bare der, at middelalderens Europa klarte å stå imot angrepene fra hunerne, muslimene og vikingene. Det var kirken som siviliserte Europa, det var kirken som gjorde staten menneskelig, alt fordi ondskapen ble et problem; Mennesket erkjente sin svakhet og så behovet for Guds nåde. Europa var på sitt sterkeste da det menneskelig sett var på sitt svakeste, det er et av historiens største paradokser, men det var en konsekvens av troen på noe større enn en selv. Den kristne middelalder-europeer trodde ikke på et stort Vi, de visste at motstanderen var bærer av destruktive krefter, krefter de var kalt til å kjempe imot og omvende hvis mulig, som barbarene fra nord. Uansett visste de at det handlet om oss mot dem, kristenheten mot hedningene, troen mot overtroen.

Det hele står i grell kontrast til en post-moderne politisk virkelighet hvor ondskapen ikke eksisterer og hvor forsvar for det hellige er kastet på den ideologiske søppelhaugen. Det hevdes at man elsker, men hvordan kan man elske når man ikke ser forskjell på ondskap og kjærlighet? Man sier man bryr seg, men hvordan kan man bryr seg når man ikke kan eller vil forsvare sine nærmeste?

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

Et Europa som forkaster påskens budskap er forsvarsløst i møte med en ondskap som påberoper seg rett til medmenneskelighet og beskyttelse. Når vi forlater det hellige, står vi igjen alene, uten evne til å skille sant fra usant, det hellige fra det heslige og lyset fra mørke.

Det kristne livet handler derfor ikke bare om å omsette Guds kjærlighet til medmenneskelighet og omsorg, men også om evnen til å forstå ondskaps natur. Guds kjærlighet manifesterte seg i påsken for snart 2000 år siden og var startskuddet for menneskets arbeid i Guds rike, vi kommer ikke utenom det for å forstå vår kultur: Europa er kirken, og kirken er Europa, og uten kirken vil Europa dø. Det betyr ikke at alt som har skjedd siden Jesu død og oppstandelse er av det gode, men det betyr at vi hele tiden har hatt et ideal å strekke oss etter; en Gud som selv ble menneske, som led og døde for at vi skulle leve.

Det er derfor ingen tilfeldighet at vi rammes av muslimsk terror på samme tid som vi forlater dette idealet. Vi ser ikke lenger forskjell på styrke og svakhet. Når det

moderne mennesket vil være sterkt forkaster det Kristus, men få liker å snakke om hva vi får i stedet.

Vi har endt opp med moralsk relativisme, fravær av rasjonalitet og tøylesløs dekadanse, vi er uten forsvar i møte med dagens fiender. Det er ikke uten grunn at vi er opptatt av hvordan vi kan sikre lastebiler fra å bli brukt i terrorangrep. Et samfunn bestående av gudløse sekulære mennesker ber Kristus redde seg selv, stige ned fra korset, de trenger ham ikke, de tror paradiset er deres store Vi, de mener vi alle er uten synd og vil gjerne invitere alle inn. De trenger ikke Guds nåde, det er et samfunn som ikke tror på annet enn sin egen godhet. Det forakter et budskap om frelse for den som bekjenner sine synder, det kan ikke bøye kne for andre enn seg selv og kan ikke akseptere at noen går fortapt.

Jesus Kristus lot bare én røver bli med seg til paradiset. Han ville gjerne invitert dem begge, men bare en ville ta imot hans frelse. På det budskapet er vår kultur født og blitt til.

(Document.no 15. april 2017 med tillatelse fra forfatter)□

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet
1965. Sogneprest i København 1966-70.
Forstander ved Luthersk Missionsforenings
Højskole, Hillerød, fra 1970-2003

Ottar Endresen

Født 1955 i Egersund. Utdannet som
allmennlærer ved Stavanger lærerhøgskole
i 1978. Lærer i privat barneskole til
1983. Ordinert til prest/forstander i 1983.
Lærer/pastor i Det evangelisk-lutherske
kirkesamfunns menighet i Egersund.
2001-2008 rektor ved Sandnes Lutherske
Grunnskole. Fra 2008 landbruksvikar i
Eigersund og Sokndal kommuner.

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner,
ungdomsarbeider, områdesekretær og
bysekretær. Lærer/rector ved Fjellheim

bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå
fritidsforkynner.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Født i Drammen., Teologisk embetseksamen
1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47.
Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61.
Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet
mange bøker og artikler.

Olav Nergård (1903-1991)

Norsk gårdbruker og dikter.

Johan Lunde (1866-1936)

Chand. theol. og biskop i Oslo bispedømme
(1922-1937).
Ble kalt barnebispen.

Gudmund Vinskei (1920-1986)

Misjonær og misjonssekretær i NLM.

Karl K. Riis

Født 1938 i Emmerlev, Sdr Jylland,
Danmark. Bibelskole på LMH, Hillerød,
Danmark. 1-årig bibelskole på Fjellhaug
1963-64. Forkynnerkurs i 10 måneder på
Fjellhaug skoler. Fra 1964-1977 forkynner i
Luthersk Missionsforening. Fra 1977 til 2001
bibelskolelærer på LMs Højskole, Hillerød,
Danmark.

Johan Ludvig Runeberg (1804-1877)

Finlandssvensk forfatter og poet.
Betraktes som Finnlands nasjonalskald.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger.
Lektor med hovedfag i statsvitenskap, med
fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi
og historie i tillegg. Underviser ved Wang
Topidrett i Stavanger.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte	
Søndag	11. mars	11.00	Steinar Handeland	
Søndag	18. mars	11.00	Per Haakonsen	”Jødene og Islam”
Palmesøndag	25. mars	11.00	Otto Jakobsen	Nattverd
Langfredag	30. mars	11.00	Norvald Frafjord	
1. Påskedag	01. april	11.00	Per Hove	
Onsdag	04. april	19.30	Bibelgruppe.	
Søndag	08. april	11.00	Ottar Endresen	
Søndag	15. april	11.00	John Peder Samdal	
Søndag	22. april	11.00	Axel Saxe	
Søndag	29. april	11.00	Njål Skrunes	Flymisjonen
Onsdag	02. mai	19.30	Bibelgruppe.	
Søndag	06. mai	11.00	Oddvar Dahl	
Søndag	13. mai	11.00	Kjell Magnor Kvalvåg	

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no
Bankkontonummer: 32600739823
Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Jesus på korset

*Han på korset, han alene
er min fred og salighet.
Ingen kan så vel det mene,
ingen så mitt beste vet.
Ingen har som han meg kjær,
ingen så tålmodig er.
Søkte jeg rundt jorderike,
aldri fant min sjel hans like.*

*Han på korset, han alene
gav seg så for verden hen.
Han, Guds Lam, det fromme, rene
dør for uvenn og for venn.
Han alene vraker ei
noen sjel på syndervei.
Han som oss til seg vil kalle,
gir sitt liv og dør for alle.*

*Han på korset, han alene
all min trøst og glede er.
Hva enn verden måtte mene,
ham jeg har av hjertet kjær!
Over alle grenser stort
er det verk som han har gjort.
Han vil meg med Gud forene,
han på korset, han alene.*

